

THE FAITH HOMES OF KENYA

22/9, 2008.

Väl mött igen,

Min gode Vän !

Mitt september-brev med varma Kenya-hälsningar och en aktuell Faith Homes rapport från fjärran nejder hoppas jag ska finna dig i god och tillfredsställande hälsa och vigör. Naturligtvis är det också min förhoppning, liksom alltid, att brevets innehåll ska bidra till att öka intresset och fördjupa engagemanget för vårt allt bredare och betydelsefullare missions- och hjälparbete här i Kenya.

September månad signalerar, åtminstone ur väderleksaspekt, två helt olika tidsskeenden: avslutning och inledning. Sommaren når sitt slut och hösten tar sin början. Här är det tvärtemot. Med ankomsten av september tar vi farväl av en säsong med regn och rusk samt kyla och välkomnar en årstid som bjuder på övervägande sol och värme och vackra dagar.

Men oavsett väder, årssäsong och var vi råkar befinna oss så borde missionen och Faith Homes behjärtansvärda hjälpverksamhet inta en hedersplats i hjärtat. Helt enkelt stå i centrum för vårt intresse och nästan-kärlekens tjänst. Vi har alla en uppgift och ett ansvar. Var och en av oss, eftersom ingen lever för sig själv. Ingen kan göra allt, men alla kan göra något! Den store Gudsmannen och aposteln Paulus talar klokt i Rom. 12:4 ff. där han ger en förträfflig illustration i just det här avseendet. "Liksom vi har en enda kropp men många lemmar, alla med olika uppgifter, så utgör vi, fastän många, en enda kropp i Kristus, men var för sig är vi lemmar som är till för varandra. Vi har olika gåvor; tjänandets gåva,..undervisningens gåva,..tröstens gåva,..gåvan att frikostigt dela med sig,..att vara nitisk som ledare och att med glatt hjärta visa barmhärtighet."

Skolårets tredje och sista termin har börjat.

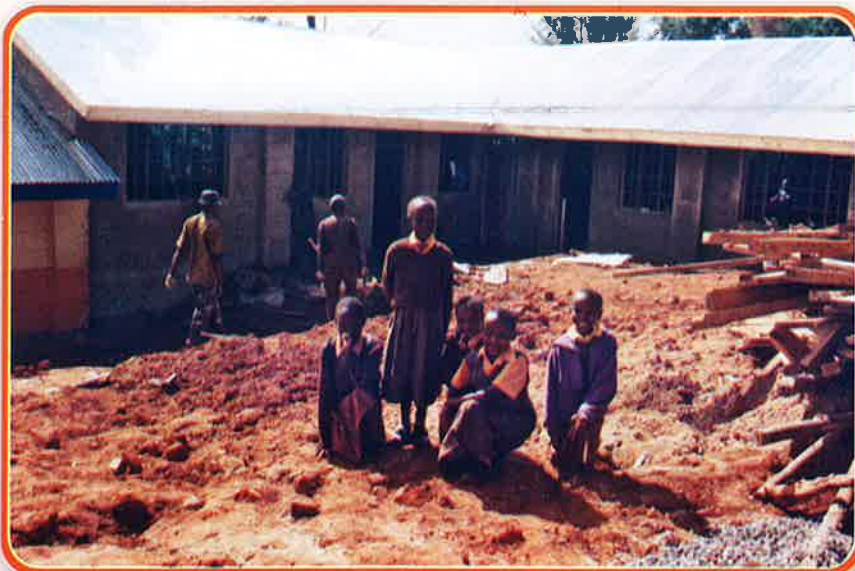
Våra För- och Grundskolebarn i Makutano uppgår till 1000-talet. I vår sponsrade Grundskola här har vi över 1200 elever. Efter ett kort augustilov är de nu tillbaka med friska och förnyade krafter till sina klassrum, skolbänkar, hemläxor, idrottstävlingar och examensförberedelser. Terminen är den kortaste av de tre och därför väl planerad och mycket noga förberedd.

THE FAITH HOMES OF KENYA

Nybyggda klassrum, men flera behövs.

Med den här brevhälsningen vill jag också tala om att allt står väl till med oss alla och likaså med missionens arbete och kontinuerliga verksamhet i olika provinser och platser. Tiden upptas helt och hållet av nya och ständigt tillkommande göromål. Vi kan med glädje konstatera att Faith Homes och dess mission fortsätter framåt med stor tillfredsställelse. Det behöver säkert inte påpekas att vi stortrivs trots, eller bättre uttryckt, tack vare, mångfalden av uppgifter!

Nyttillkomna klassrum för vår grundskola i Makutano i bakgrunden färdiga att tas i bruk. Lyckliga elever med tanke på de många som tvingas sitta ute på marken. Flera skolsalar behöver därför byggas så snart sig göra låter om vi ska kunna klara elevtillströmningen. Att bygga ut med ytterligare klassrum, det behovet står högt på önskelistan just nu. Även på andra platser.

Dags för skobyte. Gamla utslitna skodon ersätts av nya och slitstarka. Min hustru Debora, t.v. och förskollärare Dorcas Birisio assisterar fadderbarnen/ barnhemsbarnen från vänster: Caleb Lilan som går i vår förskola Solrosen (FS); Moses Ouma, FS; Joram Yego, FS; Jane Nyambura, FS; Maureen Adhiambo, vår grundskola klass 6.

THE FAITH HOMES OF KENYA

På väg till kyrkor och skolor i Faith Homes.

Kongolai - Kacheliba: två tvillinglika sovbyar åtskilda av floden Suam i nordvästra West Pokot distriktet med suddig gräns mot Uganda och i norr mot Sudan. Båda är pinade av svidande sol och då ofta av häftiga virvelvindar som utan vidare kan slunga i väg plåthustak långa sträckor till skada och skräck för bybefolkningen i en gryta ca en och en halv timmas bilresa genom vindlande hårnålskurvor från Makutano, distriktets största tätort.

Vår nyinköpta och månganvändbara lastbil, en donation av ett par äkta makar. Här på väg till en av byarna med skol- och byggnadsmaterial.

+ + + + + + + +

framme vid målet: slakteriet. I de här byarna och områdena startade jag mission för mer än 30 år se'n och i dag har vi kyrkor, förskolor, grundskolor, matbetspisningar. Det rör sig om många hundratals barn. Hela den här regionen tillhör de fattigaste i Kenya. Området domineras av busk- och steppvegetation. Hög frekvens av röverier och boskapsstölder. Dessutom härjar tropiska sjukdomar, som främst skördar liv bland barnen. Förhoppningarna och förväntningarna är av den anledningen högt ställda på vår mission från föräldrar och elever. De bönar och ber om mediciner för hälsovård, klassrum åt barnen för att slippa sitta ute på marken under en stingande sol och med irriterande flygsand i ansiktet.

Över småkullarna och buskagen ner mot tvillingbyarna vandrar ett likfölje i hettan. Den enkelt tillsnickrade trækistan bärs i axelhöjd av ett bärarlag av Pokot-män. Den dödes mulåna med tom sadel leds lydigt strax efter, slokörad med hängande huvud. Ett glest ringlande tåg av sorgklädda sörjande trotsar den brännande solen.

I nästa krök ett moln av damm och en hjord av revbensmagra kor. Herdarna far omkring över branterna med smackande tillrop, i händerna långa käppar, för att driva på dem. Om ett par dar eller så är de

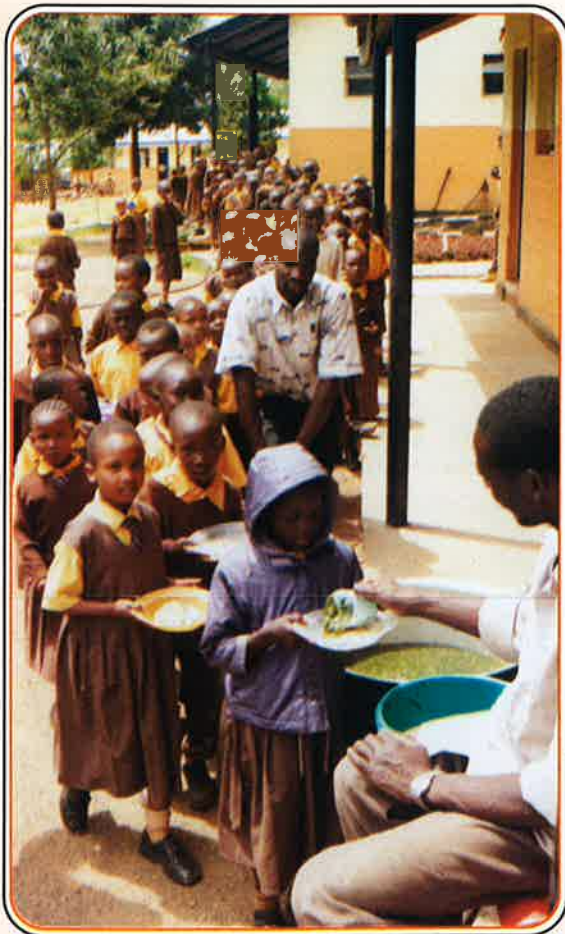
Lunchdags och matrast. Glada, harmoniska skolbarn i Faith Homes regi.

THE FAITH HOMES OF KENYA

Här i tvillingbyarna stannar vi till invid ett träskjul som står med skylten "Hotell-servering" för att torka svett och damm ur ögon och ansikte. Men också för att stimulera livsanden med någon dryck för att ersätta vätskeförlusten i detta försmäktande inferno. Att dricka kallt, om det nu hade funnits, går inte; då skulle man svettas ännu mera i den olidliga värmen. En kopp te passar bättre. Några sysslösa karlar (som det finns gott om) med strutsfjädrar i håret och metallringar i öronsniubbarna sitter med korslagda ben under ett skuggbjudande akacieträd. En förmodligen underbetald muslim-man iklädd endast halvkort vitsmutsig nattskjorta och åtsmitande byxor av ridmodell sköter den tynande kommersen.

Vägg i vägg med brädsjudshotellet kan man bo billigt mellan lakansliknande överkast, som enligt uppgift inte hyser loppor eller annan obehaglig ohyra. Te-masala drycken förstärkt med trädrotsingredienser serveras i slarvigt rengjorda muggar och bärs fram på en fyrkantig plåtbit som bricka. Trots den omgivande odören smakar teet inte helt oävet, snarare sött och uppiggande. Men ingenting skulle ha hindrat oss - ur förrådssynpunkt - från att avsmaka ett 20-tal andra tämligen okända dryckesvaror. Serveringens inhemska flaskbatteri har ett jämförelsevis rikt sortiment. I dörröppningen utan dörr med luftigt skynke står en förhoppningsfull yngling som vill borsta mina resströtta och dammiga skor.

Hungriga skolbarn i ringlande matkö.

Kontakt i Sverige:
Pastor Rolf Röst, 0515-50502.
Fru Lisbeth Svanström, 0304-672096.
E-post: fridnils4686@yahoo.com

Inga avstånd längre.

Världen har krympt till en global by där avstånden minskat och t.o.m. upphört. Afrika, hela u-världen ligger numera nästgårds.

Vi kan inte längre dra ner några gardiner och låtsas att där har de det bra som de har det eller att deras livsvillkor och förhållanden inte angår oss. Den tid är ute när man kunde leva ostört och tro att världen heter Sverige.

Nöden och behoven i u-länderna och här i Kenya's onådda och underutvecklade områden är ingenting mindre än en utmaning till oss alla som lever och bor i de övergödda länderna. Och den utmaningen drabbar särskilt den som kallar sig för kristen; kristendom är en farlig sak, den driver en till nästan.

Mission i dag i det vi kallar u-länder: vad innebär det? Vill man se det enkelt och rakt så kan man säga att det är en fråga att leva och verka efter kärleksbudet under andra och inte sällan svåra villkor. Det är inte så mycket u-länder det gäller som människor, som fått en sämre start i livet. Ingen fick själv bestämma platsen för sin födelse och ankomst, inte heller valet av föräldrar!

Med föräldravänlig hälsning

Fride Nilsson
Fride Nilsson